

РЕШЕНИЕ

№ 3849

гр. София, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА Гражданско дело
№ 20221110106737 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, депозирана от ЗК АД ЕИК против ЗАД „Д..... АД ЕИК с предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 411 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД и чл.86 ал.1 ЗЗД за сумата от 9814,43 лв. регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноси по щета № 2101-1261-20-402392 за вреди по л.а. „....., причинени вследствие на ПТП, настъпило на 22.09.2020 г. около 22.15 ч. в по вина на водач, чиято гражданска отговорност е покрита от ответника, ведно със законната лихва от 19.08.2021 г. до изплащане на вземането, както и мораторна лихва върху главницата за периода от 20.04.2021 г. до 18.08.2021 г. в размер на 329,87 лв., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 48123/2021 по описа на СРС, 29 състав.

Ищецът твърди, че по договор за имуществена застраховка “Каско” по полица № заплатил на застрахования сума в размер на 9799,43 лв., представляваща застрахователно обезщетение за л.а., в резултат на ПТП, настъпило на 22.09.2020 г., по вина на водача на л.а. „..... чиято гражданска отговорност е застрахована при ответното дружество. Ищецът изпратил регресна покана до ответника за възстановяване на сумата, но плащане не последвало. Моли съда да уважи исковата претенция. Претендира разноси.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба. Не

оспорва наличието на застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП. Не оспорва съществуването на валидно застрахователно правоотношение към датата на ПТП по договор за имуществена застраховка. Оспорва застрахованият при ответника водач да има вина за ПТП. Твърди, че ПТП е настъпило по вина на водача на застрахования при ищеца лек автомобил, алтернативно въвежда възражение за съпричиняване. Оспорва претенцията като завишена. Моли съда да отхвърли исковата претенция и да му присъди разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

По иска с правно основание чл. 411 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД:

Основателността на претенцията, предявена на основание чл. 411 КЗ, вр. чл. 45 ЗЗД се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: да е сключен договор за имуществено застраховане между ищеца и водача на увредения автомобил, в срока на застрахователното покритие, на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е сключена при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди.

При установяване на горното в тежест на ответника е да установи положителния факт на погасяването на дълга, респ. наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от водача на застрахования от ищеца автомобил.

С оглед твърденията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК с доклада си по делото съдът е обявил за безспорно обстоятелството, че водачът, управлявал л.а. „.....“ е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество, със срок на действие, обхващащ датата на настъпване на ПТП, както и че по отношение на л.а. „.....“ е била налице имуществена застраховка по полица № към датата на ПТП, по която ищецът е заплатил на собственика застрахователно обезщетение в размер на 9799,43 лв.

Приета е регресна покана, с която ЗК АД претендира от ЗАД „Д.....“ сумата от 9814,43 лева по щета № 2401-1261-20-402392. С писмо от 20.04.2021 г. ЗАД „Д.....“ е отказал да уважи регресната претенция на ЗК АД с мотиви за липса на виновно поведение у застрахования при него водач.

За установяване механизма на ПТП по делото е представен двустранен констативен протокол за ПТП от 22.09.2020 г., приобщени са свидетелски показания на С. Д. Д.- водач на л.а. „.....“ и на Н. А. Н. -водач на л.а. „.....“ С“, както и е прието заключение по съдебно-автотехническа експертиза, неоспорено от страните.

В показанията си св. Н., разпитан по делегация пред РС-..... информира, че

ПТП настъпило в гр..... близо до пазара, където с управлявания от него черен джип „.....“ предприел разрешена маневра ляв завой и бил ударен от МПС, чийто водач в същия момент предприел маневра изпреварване. Според свидетеля на кръстовището не била разрешена маневра изпреварване. От удара управляваното от свидетеля МПС се отместило вдясно. Двамата водачи попълнили двустранен констативен протокол, тъй като след обаждането на тел.112 не дошъл никой. Между двамата нямало противоречие във връзка с инцидента. Свидетелят поддържа, че подал светлинен сигнал преди предприетата маневра ляв завой.

В показанията си свидетелят Д., разпитан по делегация пред РС-..... посочва, че ПТП настъпило в гр..... до фабрика „.....“. Пътният участък бил прав, с две ленти, като свидетелят не си спомнял пътни знаци или маркировка. Според свидетеля ПТП настъпило в тъмната част на денонощието, около 23 часа, в нормални атмосферни условия. И двете МПС се движели в посока Център, като ударът настъпил в дясната част на управляваното от свидетеля МПС и съответно лявата част на другото МПС. Свидетелят поддържа, че бил втори, след другото МПС, което се движело с около 10 км.ч. по възвишението, след което, при излизането на прав участък, свидетелят подал светлинна сигнализация и предприел изпреварване. Твърди, че в този момент водачът на другото МПС, без да сигнализира, предприел ляв завой и засякъл управлявания от свидетеля лек автомобил. Според свидетеля предприетият от другия водач ляв завой бил разрешен, но той го извършил без светлинна сигнализация и без да погледне в страничното огледало, че е изпреварван.

Въз основа на тези показания, на констативния протокол за ПТП и на кредитираното от съда заключение на съдебно автотехническата експертиза се установява, че на 22.09.2020 г., около 22:15 ч. по ул.“ в посока центъра на гр. се движи л.а. „..... С“, рег.№..... След него се движи л.а. „..... рег. №..... Водачът на л.а. „..... рег.№.....предприема маневра за изпреварване на л.а. „..... С“, рег.№..... непосредствено преди кръстовище на равнозначни пътища, който в същото време предприема маневра за ляв завой. Въз основа на заключението на САТЕ се установява, че в резултат на този механизъм на произшествието са настъпили увреждания по имуществено на застрахования при ищеца автомобил "..... С", изразяващи се в отразените щети в описа, изготвен от представители на ищеца в качеството му на застраховател.

За да се установи причината за реализиране на тези вреди, е необходимо да се извърши преценка за съобразяване на водачите на двете превозни средства с правилата за сигналите, които участниците в движението следва да подават при извършване на маневра, правилата за извършване на завой наляво и правилата за изпреварване.

От събраните по делото доказателства относно фактическата обстановка, непосредствено предхождаща реализирането на произшествието, поведението на

водача на л.а "Ситроен" се явява противоправно. В нормата на чл.42 ал.1 т.1 ЗДвП е регламентирано, че водач, който ще предприеме изпреварване, е длъжен, преди да подаде сигнал, да се убеди, че не го изпреварва друго пътно превозно средство и че движещото се след него пътно превозно средство или това, което ще изпреварва, не е подало сигнал за изменение на посоката си на движение наляво. С предприемането на маневрата изпреварване непосредствено преди кръстовището, този водач е нарушил и разпоредбата на чл. 43, т. 2 ЗДвП, съобразно която е забранено изпреварването на моторни превозни средства, с изключение на мотопеди и мотоциклети без кош, на кръстовище на равнозначни пътища. От друга страна, водачът на л.а "Ситроен" е нарушил и разпоредбата на чл. 47 ЗДвП, която постановява, че водач на пътно превозно средство, приближаващ се към кръстовище, трябва да се движи с такава скорост, че при необходимост да може да спре и да пропусне участниците в движението, които имат предимство. В конкретния случай водачът на лекия автомобил „.....“ не е изпълнил това свое задължение, тъй като преди предприемане на маневрата изпреварване не се е убедил, че движещото се пред него превозно средство е подало сигнал за изменение на посоката си на движение наляво. В резултат на това е причинил настъпването на ПТП. В тази връзка следва да се отчете и обстоятелството, че в представения по делото двустранен констативен протокол за ПТП същият свидетел е отразил неизгодното за себе си обстоятелство, че носи вина за настъпилото ПТП, поради което и съдът не кредитира показанията на св.Д. в частта им досежно твърденията, че водачът на л.а.“.....“ не е подал светлинен сигнал преди предприемане на маневрата ляв завой.

По релевираното от ответника възражение за съпричиняване съдът приема, че съгласно чл.51 ал.2 ЗЗД, обезщетението за вреди, причинени на увредения може да се намали, ако той е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. Граматическото и логическо тълкуване на нормата на чл.51 ал.2 ЗЗД показват, че релевантен за съпричиняване на вредата от страна на увредения е само онзи конкретно установен принос на последния, без който не би се стигнало до настъпване на вредоносния резултат. Така е разрешен въпроса и в практиката на съдилищата. Според нея не всяко поведение на пострадалия (действие или бездействие), дори ако не съответства на предписаното от закона, може да бъде определено като съпричиняващо вредата по см. на чл.51 ал.2 ЗЗД, а само това, чието конкретно проявление се явява пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди.

Следователно, съобразно трайно установената практика на ВКС, съпричиняването има обективен характер. Такова ще е налице само когато с действието или бездействието си пострадалият обективно е способствал за настъпване на вредоносния резултат или за увеличаване размера на вредоносните последици, т. е. когато приносът му в настъпването на увреждането е конкретен, независимо дали поведението му като цяло е било противоправно, в частност - в нарушение на ЗДвП и

виновно. (в този смисъл решение № 78 от 10.07.2014 г. по т. д. № 1982/2013 г., т. к., I ТО на ВКС, както и ТР № 1 от 23.12.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 г., ОСГТК на ВКС).

В заключение, за да се приеме, че е налице съпричиняване, което да обоснове намаляване на застрахователното обезщетение, ответникът следва да докаже, пълно и главно, че пострадалият е допринесъл обективно за настъпване на вредите от произшествието. Връзката между поведението на пострадалия и настъпването на вредите следва да е пряка.

Като се съобразят показанията на свидетелите, както и заключението на СТЕ, настоящият състав намира, че не се установява съпричиняване на резултата от страна на водача на л.а.“.....“ и доводите на ответника в посочения смисъл са неоснователни. Не се установява при извършване маневрата завои на ляво водача на л.а.“.....“ да е допуснал нарушения на ЗДвП. Съгласно чл.36 ал.1 ЗДвП завои на ляво се извършва от най - лявата пътна лента по посока на движението, а когато лентите са обозначени за движение в съответна посока - от лента, предназначена за завои на ляво. Водачът, предприел маневра изпреварване на двулентов път, е бил длъжен да съобрази обективната пътна обстановка, преди да предприеме маневрата, още повече, че е имал видимост, тъй като л.а.“.....“, предприел завои на ляво на кръстовището, е бил пред него. На фона на горното съдът намира, че процесното ПТП е възникнало изцяло в резултат на поведението на водача на л.а.“.....“, а поведението на водача на л. а. "....." не е допринесло за настъпване на произшествието или вредите от него.

Съгласно утвърдената съдебна практика застрахователите отговарят за обезщетение, съизмеримо с действителната стойност на вредата, определена по средни пазарни цени, като максималната граница на регресната претенция между застрахователи възлиза на общата стойност на фактически платеното обезщетение по имуществена застраховка и обичайните ликвидационни разноски – чл. 411 КЗ. Установява се от заключението по СТЕ, че към датата на процесното ПТП, л. а. „..... С“ е бил в експлоатация 7 година, 10 месеца и 01 дни. Вещото лице посочва, че стойността на ремонта по пазарни цени на части и труд възлиза на 12504, 78 лв., която сума надвишава заплатеното от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 9799, 43 лв. Предвид това, предявеният иск следва да бъде уважен изцяло. Ведно с регресното обезщетение ответникът следва да заплати на ищеца и обичайните ликвидационни разноски по регресна претенция на основание чл. 411, ал. 1, изр. 1 КЗ, чийто размер от 15 лв. съдът не намира за прекомерен.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За основателност на иска следва да се установи наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава. В тежест на ответника и при доказване на горните обстоятелства е да докаже погасяването на дълга на падежа.

Предвид основателността на главната искова претенция за сумата от 9814,43 лв., ответникът е изпаднал в забава, считано от 20.04.2021 г., поради което искът с правно основание чл.86 ал.1 ЗЗД следва да се уважи изцяло в претендирания размер от 329, 87 лв., доколкото размерът на законната лихва за забава, изчислен от съда с помощта на онлайн калкулатор по реда на чл.162 ГПК, възлиза на 329,88 лв.

По разноските:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. С оглед изхода на делото право на разноси възниква за ищеца.

Ищецът е представил доказателства за сторени разноси в общ размер от 619,66 лв. за платена държавна такса, депозит за вещо лице и депозит за свидетел, както и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в минимален размер по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК от 100 лв., които му се следват изцяло съобразно уважената част от исковите. На ищеца /заявител в заповедното производство/ се следват сторените разноси в размер на 202,89 лв. съобразно уважената част от иска.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че ЗАД „Д..... АД ЕИК съдебен адрес: гр. **ДЪЛЖИ** на „ЗК АД ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. на основание чл. 411 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД сумата от **9814,43 лв.**, представляваща регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноси по щета № 2101-1261-20-402392 за вреди по л.а. „....., причинени вследствие на ПТП, настъпило на 22.09.2020 г. в по вина на водач, чиято гражданска отговорност е покрита от ответника, ведно със законната лихва от 19.08.2021 г. до изплащане на вземането, както и на основание чл.86 ал.1 ЗЗД мораторна лихва върху главницата за периода от 20.04.2021 г. до 18.08.2021 г. в размер на **329,87 лв.**, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 48123/2021 по описа на СРС, 29 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК ЗАД „Д..... АД ЕИК **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗК АД ЕИК сумата от **619,66 лева** разноси за исковото производство и сумата от **202,89 лева** разноси в производството по ч. гр. д. №48123/2021 по описа на СРС, 29 състав.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____